



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **K. S. S.**, narozeného dne ...,
nigerijského státního příslušníka,
pobývajícího naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Tis u Blatna,
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům,
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**,
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13. 11. 2017, č. j. MV-117916-7/OAM-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky (dále též „žalovaný“), kterým bylo pravomocně rozhodnuto o povinnosti cizince uhradit náklady zajištění cizince za účelem předání podle § 176c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný dovozuje povinnost žalobce hradit náklady spojené se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu z ustanovení § 176c zákona o pobytu cizinců, jež stanoví, že při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za

účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie anebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§ 152 a § 153 zákona) se postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění.

3. Podle názoru žalobce správní orgán opomněl, že zákonná úprava předmětného ustanovení odkazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie. Jestliže tedy správní orgán ukládá povinnost uhradit náklady ze zajištění cizince, musí se jeho rozhodnutí opírat i o přímo použitelný právní předpis Evropské unie. Tento předpis však není ani na jednom místě odůvodnění napadeného rozhodnutí uveden.
4. Podle názoru žalobce jde o nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“). Článek 30 tohoto nařízení stanoví, že nutné náklady spojené s přemístěním žadatele nebo jiné osoby do příslušného členského státu hradí přemísťující členský stát. Pokud musí být dotyčná osoba přemístěna zpět do členského státu v důsledku chybného přemístění nebo chybného rozhodnutí o přemístění, které bylo v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co již bylo přemístění provedeno, nese náklady spojené s přemístěním dotyčné osoby zpět na své území členský stát, který původně přemístění provedl. Od osob, které mají být přemístěny podle tohoto nařízení, nelze náhradu nákladů za přemístění požadovat.
5. Žalobce namítl, že účelem zajištění žalobce bylo předání do jiného členského státu Evropské unie na základě výše citovaného nařízení, jež je přímo použitelným předpisem Evropské unie. Z ustanovení článku 288 Smlouvy o fungování Evropské unie vyplývá, že nařízení jsou přímo použitelná a jejich ustanovení mohou mít přímý účinek.
6. Citované Dublinské nařízení v článku 28 odst. 4 stanoví, že pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu článek 9, článek 10 a článek 11 Směrnice č. 2013/33/EU. Tato směrnice upravuje podmínky pro přijímání cizinců, kteří podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Režim zákona o pobytu cizinců je podle názoru žalobce v daném případě nepatřičný a náklady zajištění nelze po žadateli o udělení mezinárodní ochrany požadovat, zejména pak s ohledem na jasné ustanovení článku 30 odst. 3 Dublinského nařízení. To výslovně stanoví, že od osob, které mají být podle tohoto nařízení přemístěny, nelze náhradu na přemístění požadovat. Zajištění cizince za účelem přemístění je jasnou součástí samotného procesu přemístění, proto je zajištění za účelem správního vyhoštění součástí nákladů správního vyhoštění jako takového.
7. Žalobce v podané žalobě uzavřel, že správní orgán rozhodl nezákonně, pokud opomněl ustanovení přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Úprava, jež stanoví vydávání rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů zajištění cizince, je účinná až ode dne 15. 8. 2017, tato problematika dosud není judikována. Z uvedeného důvodu žalobce, byť přesvědčen o důvodnosti své žaloby, požádal soud, aby v případě, že s argumentací žalobce nesouhlasí, podal v této věci předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.
8. Závěrem podané žaloby uvedl, že postup správního orgánu v napadeném rozhodnutí a výroky tohoto rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobce měl u sebe v čase svého zajištění určitou hotovost, přesnou sumu si nepamatuje, údajně

přesahovala 300 Euro (€), přičemž z této sumy žalovaný žalobci nevrátil po jeho propuštění nic. Podle § 146 zákona o pobytu cizinců je provozovatel oprávněn použít uschované peněžní prostředky zajištěného cizince, jsou-li české nebo jiné volně směnitelné měně, k úhradě byť i částečné výdajů spojených s jeho správním vyhoštěním. Při použití uschovaných peněžních prostředků postupuje provozovatel tak, aby cizinci při jeho propuštění ze zařízení bylo z jeho uschovaných peněžních prostředků vydáno alespoň 400 Kč. Má-li cizinec uschované peněžní prostředky v nižší částce, vydá se mu celá uschovaná částka a provozovatel cizinci poskytne peněžní prostředky v takové výši, aby součet vydaných uschovaných peněžních prostředků a provozovatelem poskytnutých peněžních prostředků odpovídal částce 400 Kč. Nemá-li cizinec uschované žádné peněžní prostředky, poskytne mu provozovatel při propuštění ze zařízení částku 400 Kč. V nyní posuzované věci nebylo žalobci správním orgánem v okamžiku jeho propuštění odevzdáno 400 Kč ani formou ekvivalence téže sumy v měně Euro, správní orgán v napadeném rozhodnutí vůbec neuvedl, zda k takovému postupu přistoupil a z napadeného rozhodnutí nelze ani zjistit, jaká částka byla žalobci odebrána v okamžiku jeho zajištění, jakým způsobem došlo k použití těchto peněz a není tak zřejmé, proč měl žalobce uhradit z nákladů na zajištění právě sumu 5 913 Kč. Postupem správního orgánu byl žalobce vystaven problémům, když byl deportován dne 16. 11. 2017 do Milána, které je vzdálené místu jeho pobytu v Itálii. Předání žalobce na území Italské republiky bez finančních prostředků mu značně zkomplikovalo možnost dopravit se domů.

9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že oprávněnost podané žaloby popírá a má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, které byly aplikovány správně a s respektem k právní úpravě stanovené Dublinským nařízením. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí popsal skutečnosti, na jejichž základě rozhodl o povinnosti úhrady nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle § 176c ve spojení s § 123 zákona o pobytu cizinců, přičemž na řádně zjištěný skutkový stav řádně a správně aplikoval příslušnou právní normu, tedy v případě výroku č. I zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného má oporu ve shromážděném spisovém materiálu. O důvodnosti zajištění žalobce pro naplnění zákonných podmínek podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců svědčí rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8. 10. 2017, jímž byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 a v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů. V případě žalobce správní orgán dospěl důvodně k závěru o existenci vážného nebezpečí útěku, v této souvislosti proto výslovně odkázal jak na ustanovení § 129 odst. 4, tak na článek 28 odst. 2 Dublinského nařízení.
10. Náklady vyčíslené v napadeném rozhodnutí jsou jednoznačné a prokazatelně spojené se zajištěním žalobce za účelem předání nebo průvozu podle § 176c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný do úschovy převzal od žalobce částku 310 €, což po výměně činilo 7 630 Kč. Na potřeby – nákupy byla vynaložena částka 1 717 Kč, na ubytování částka 5 070 Kč a na stravu žalobce částka 4 368 Kč. Položka na ubytování v částce 5 070 Kč byla uhrazena v plné výši z uschovaných prostředků žalobce, položka za stravování byla uhrazena jen zčásti ve výši 843 Kč. Položka 5 913 Kč proto představuje součet částek již žalobcem uhrazených. Z celkové částky na stravování po odečtení již uhrazených 843 Kč zbývá uhradit ještě 3 525 Kč, jak je formulováno ve výroku napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný poukázal na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 20. 10. 2009, č. j. 2As 32/2009 - 63, byť se toto rozhodnutí týkalo nákladů spojených se

správním vyhoštěním. V posuzovaném případě nelze vzhledem ke spisovému materiálu zpochybnit, že pokud by žalobce setrval na území Evropské unie (v Itálii), kde o mezinárodní ochranu požádal, nebylo by nutné vynakládat prostředky na jeho zajištění v České republice a vést řízení za účelem jeho předání. Jeho svévolný pohyb po území dalších států Evropské unie dokládá minimálně absenci respektu k pravidlům a průběhu azylové procedury.

12. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé rozhodné skutečnosti:
13. Dne 8. 10. 2017 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie rozhodnutí č. j. KRPP-152267-5/ČJ-2017-030022, týkající se zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 10. 2017, doba zajištění byla stanovena na 60 dnů.
14. Téhož dne 8. 10. 2017 byl cizinec umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, z něhož byl propuštěn dne 16. 11. 2017.
15. Dne 13. 11. 2017 obdržel správní orgán od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra České republiky konečné vyúčtování nákladů spojených se správním vyhoštěním jmenovaného cizince.
16. Na základě výše uvedeného zahájil správní orgán z moci úřední řízení o úhradě nákladů spojených se zajištěním jmenovaného cizince za účelem předání nebo průvozu. V souvislosti se zajištěním žalobce vznikly České republice náklady, jejichž výše je stanovena Vyhláškou ministra vnitra č. 447/2005 Sb., kdy strava na osobu v kalendářním dni činí 112 Kč a ubytování 130 Kč. Za období od 8. 10. 2017 do 16. 11. 2017 vznikly České republice celkové náklady ve výši 9 438 Kč, z toho za stravu ve výši 4 368 Kč a za pobyt v zařízení pro zajištění cizinců ve výši 5 070 Kč. Jmenovaný cizinec z těchto nákladů uhradil částku 5 913 Kč, tato částka byla uhrazena podle § 146 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z finančních prostředků cizince, zbývá tak doplatit částku 3 515 Kč.
17. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2017, č. j. MV-117916-7/OAM-2017, uložil žalovaný žalobci povinnost podle § 176c odst. 1 ve spojení s § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaplatit České republice náklady spojené se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu v částce 3 525 Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí na bankovní účet uvedený v písemném vyhotovení usnesení. Pod bodem II bylo žalobci uloženo, aby uhradil náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč podle § 6 odst. 1 Vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

19. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým mu byla uložena povinnost podle § 176c odst. 1 ve spojení s § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaplatit České republice náklady spojené se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu v částce 3 525 Kč do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci.
20. Podle § 176c odstavec 1 zákona o pobytu cizinců se při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie anebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§152 a § 153) postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění.
21. Podle § 123 odstavec 3 zákona o pobytu cizinců nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 tohoto ustanovení, a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
22. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Text ustanovení § 176c odstavec 1 zákona o pobytu cizinců, uvozený slovy „*za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie anebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§152 a § 153)*“ popisuje důvody zajištění cizince. Těmito důvody jsou právě uvedené skutečnosti, tedy to, že cizinec má být předán nebo proveden podle mezinárodní smlouvy, podle přímo použitelného předpisu EU nebo proveden letecky. Z toho vyplývá, že cizinec je zajišťován proto, aby Česká republika cizince buď na svém území předala příslušnému orgánu jiného státu, nebo zajistila jeho převezení přes území České republiky. Pokud však podle uvedeného ustanovení dojde k zajištění cizince z těchto vyjmenovaných a popsanych důvodů, není rozumného důvodu, proč by nemohlo být aplikováno ustanovení § 123 odstavce 3 zákona o pobytu cizinců, když na jeho obdobné použití ustanovení § 176c zákona o pobytu cizinců výslovně odkazuje.
23. Žalobce podle názoru soudu neoprávněně namítal, že žalovaný nezkoumal podmínky, za nichž může rozhodnutí napadené žalobou vůbec vydat, konkrétně zda vůbec disponuje pravomocí k uložení takové povinnosti. Soud přisvědčil žalobci, že správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval tím, že zákonná úprava § 176c zákona o pobytu cizinců zcela výslovně a jednoznačně odkazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie. Je však třeba poznamenat, že aplikace přímo použitelného předpisu Evropské unie se v daném případě vztahuje pouze k důvodům zajištění, nikoli však již k nákladům zajištění. Výrok o povinnosti cizince hradit náklady zajištění je odůvodněn ustanovením § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se postupuje obdobně. Důvody zajištění, tedy ani důvody uvedené v žalobcem připomínaném předpise Evropské unie, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje. Soud se jimi proto ani blíže nezabýval.
24. Z tohoto pohledu má Městský soud v Praze za to, že není přiléhavá námitka žalobce, podle níž žalovaný nedostal své povinnosti v případě, kdy v rámci řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie (tzv. Nařízení Dublin III, Dublinské nařízení) uloží zajištěnému cizinci povinnost k náhradě nákladů řízení ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu, přezkoumatelně a srozumitelně zdůvodnit, na základě čeho tak učinil. Žalovaný přímo ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že právním podkladem je právě ustanovení § 123 odst. 3 ve spojení s § 176c zákona o pobytu

cizinců. Podle názoru soudu tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí.

25. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. října 2018
v á ,

JUDr. Hana V e b e r o
předsedkyně senátu

